

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **P. T. M. G.**
zastoupena advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, sídlem Na
Pankráci 820/45, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č.j. MV-88454-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č.j. MV-88454-5/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 22. 5. 2019, č.j. OAM-1479-44/ZR-2013 (dále jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, především však z níže uvedených důvodů nepřezkoumatelné.
3. Správní orgán ve výroku aplikoval § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném v době zahájení správního řízení), dle kterého *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*. V odůvodnění tohoto výroku pak správní orgán uvedl na straně 4 odůvodnění: „*Správnímu orgánu je známo to, že manželství účastnice řízení s panem K. M., nar. X., st. příslušnost: Česká republika bylo ze strany účastnice řízení ryze účelové, proto má správní orgán za to, že vydané rozhodnutí nemá nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, a to i z toho důvodu, že účastnice řízení může dále v ČR pobývat v rámci jiného druhu pobytu.*“ Dle žalobkyně však nic takového v řízení prokázáno nebylo, především v tom smyslu, že by bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že uzavřela manželství s panem K. M. za úplaty či jinou výhodu s jediným cílem získat na území České republiky oprávnění k pobytu. V tomto kontextu žalobkyně poukazuje na to, že účelové manželství lze dle judikatury Nejvyššího správního soudu i příslušné metodiky a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*směrnice č. 2004/38/ES*“) charakterizovat jako manželství uzavřené za úplatu, s výhradním cílem získat povolení k trvalému pobytu, zpravidla také dochází ihned po udělení povolení k pobytu k podání žádosti o rozvod jedním z manželů. V tomto smyslu má žalobkyně – a tuto námitku uplatnila i v rámci odvolacího řízení – za to, že ani svědeckou výpověď bývalého manžela nebylo žádné takové jednání z její strany prokázáno. Pokud svědek pan K. situaci kolem společného soužití subjektivně vnímal určitým způsobem, neznamená to nutně, že stejným způsobem situaci vnímala a posuzovala i žalobkyně. Ta navíc vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení z moci úřední, nebyla i s odkazem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), správnímu orgánu povinna osvětlovat svoje soužití s dnes bývalým manželem, kdy je výhradně v její gesci, jakou procesní strategii v dané věci zaujme. Oproti tomu to byl výhradně správní orgán, který byl povinen zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. V tomto kontextu je dle žalobkyně nutno zdůraznit, že z výsledku jejího bývalého manžela pana K. vyplynulo, že žalobkyně sama neiniciovala uzavření sňatku, neposkytla ani neslíbila panu K. žádnou – finanční nebo jinou – výhodu, svědek K. pouze opakovaně zmínil osobu vietnamské národnosti označenou jako „*Miša*“, přičemž jeho role v celém případě nebyla ze strany správních orgánů žádným způsobem osvětlena. Rovněž ostatní výsledky dokazování správního orgánu – příkladem rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 25. 11. 2009, sp.zn. 7 C 155/2009 – závěry správního orgánu o účelovosti sňatku ze strany žalobkyně nepotvrzuje. V odůvodnění výroku o rozvodu manželství je pouze uvedeno, že manžel –

pan K. – s rozvodem souhlasil, zmínka o tom, že nevedou v současné době společnou domácnost a že manželství bylo bezdětné. Pokud pak správní orgán v odůvodnění výroku rovněž poukázal na časovou osu pobytu žalobkyně na území a dával jí do souvztažnosti s tvrzenou účelovostí manželství, je třeba namítnout, že se jedná pouze v podstatě o důkazně nepodložené spekulace ze strany správního orgánu, kdy vzhledem k zásadě „*v pochybnostech ve prospěch*“ mohla být realita zcela odlišná. V tomto kontextu žalobkyně opětovně zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení z moci úřední, byl to právě správní orgán, kdo byl povinen zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V tomto případě však dle žalobkyně správní orgán stav věci v dostatečném rozsahu nezjistil, stejně tak jeho závěry nekorespondují s výsledky provedeného dokazování. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno předčasně, na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, jedná se o rozhodnutí nezákonné a rovněž nepřezkoumatelné, závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně zejména a především v tom, že se dle jejího názoru správní orgán v dostatečném rozsahu nevypořádal s jejími jednotlivými odvolacími námitkami a tyto v zásadě ve shodě s prvoinstančním orgánem bez dalšího zamítl.

4. Žalobkyně dále uvedla, že je toho názoru, že zrušením jejího povolení k trvalému pobytu došlo zcela jednoznačně k nepřiměřenému zásahu nejen do jejího soukromého a rodinného života, ale i do života celé její rodiny na území, tento dopad navíc žalovaná zkoumala v rozsahu zcela nedostatečném. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Prvoinstanční orgán se k tomuto dopadu vyjádřil tak, že „*s ohledem na výše uvedené skutečnosti správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí sice určitým způsobem zasáhne do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, avšak tento zásah v žádném případě nelze považovat za zásah nepřiměřený*“, žalovaná v rámci odvolacího přezkumu tyto závěry dále argumentačně rozvedla a v zásadě podpořila, doplnila pak v tom smyslu, že dle názoru žalované zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyni neznamená zákaz jejího pobytu na území, pouze je jí odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, žalobkyně si může při splnění všech zákonných podmínek požádat o udělení nižšího pobytového oprávnění. Dle žalobkyně se však jedná o závěry zcela nepřezkoumatelné, kdy správní orgán k tomuto dopadu neprovedl prakticky žádné dokazování, omezil se jen a pouze na výzvu adresovanou žalobkyni, ve které jí vyzval, aby doložila vazby k České republice. Tato na žádost relevantně reagovala, přičemž správnímu orgánu doložila následující doklady: 1. Výpis z rejstříku trestů, 2. Kopie technického průkazu od motorového vozidla, 3. Výpis ze živnostenského rejstříku. Dále poukázala na to, že je v České republice plně integrována, má na území syna, podniká, plyně hovoří českým jazykem, má na území 3 nezletilá vnoučata. Dle žalobkyně se jedná v případě závěru žalované o přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu o závěr v zásadě nepřezkoumatelný, navíc správní orgán nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, prakticky všechny doklady a důkazy, které po žalobkyni požadoval doložit, následně vyhodnotil výhradně v její neprospěch. Princip zkoumání zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života vychází z principu poměrování „*něčeho k něčemu*“, tedy poměření skutečného stavu věci týkající se rodinného a soukromého života žalobkyně ke zrušení povolení k pobytu a nucenému vycestování. Žalobkyně v této souvislosti nemůže než poznamenat, že pokud se

týká soukromého a rodinného života, správní orgán nezjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, kdy pokud správní orgán vycházel výhradně z evidence cizinců týkající se její osoby, jedná se o zkoumání hrubě nedostatečné, kdy žalobkyně jednak na výzvu správního orgánu poskytla potřebnou součinnost a má na území pevné a stabilní rodinné zázemí. V tomto kontextu si žalobkyně dovoluje odkázat i na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle žalobkyně se v kontextu § 174a zákona o pobytu cizinců jedná o závěry o přiměřenosti zcela nepřezkoumatelné, správní orgány se ani nepokusily reálně se dopadem zamítavého rozhodnutí zabývat, jejich závěry jsou zcela paušální. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné, rovněž nepřiměřené.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál a konstatovala, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byla poučena o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

8. K otázce účelovosti manželství prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Podnětem pro zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byl rozsudek sp. zn. 7 C 155/2009-12, na základě kterého bylo manželství účastnice řízení s panem K. M., nar. X., st. příslušnost: Česká republika dne 05.01.2010 pravomocně rozvedeno. Z výše uvedeného rozsudku sp. zn. 7 C 155/2009-12 dále vyplynulo, že manželství výše jmenovaných bylo uzavřeno v říjnu roku 2004. Manželé nikdy neměli společné bydliště a již krátce po uzavření manželství o sebe ztratili veškerý zájem. Z materiálů cizinecké evidence účastnice řízení a šetřením v Cizineckém informačním systému bylo dále správním orgánem zjištěno, že účastnice řízení pobývala na území ČR před uzavřením sňatku s panem K. M., nar. X., st. příslušnost: Česká republika na základě výjezdního příkazu. Z výše uvedeného je zřejmé, že účastnice řízení uzavřela sňatek se shora uvedeným občanem ČR poté, co neuspěla se svou*

žádostí o udělení mezinárodní ochrany, kdy měla z území ČR vycestovat na základě uděleného výjezdního příkazu. Uzavřením sňatku s občanem ČR se ovšem účastníci řízení otevřela cesta k další legalizaci pobytu na území, kterou by jinak neměla. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správní orgán pojal podezření, že účastnice řízení účelově uzavřela v roce 2004 manželství s panem K. M. nar. X., st. příslušnost: Česká republika. V návaznosti na výše uvedené byl dne 29.01.2019 od 09.45 hodin sepsán protokol o výsledku svědka č.j. OAM-1479-39/ZR-2013 s panem K. Ze zjištěných skutečností plyne, že sňatek účastnice řízení s panem K. M. zprostředkoval kamarád pana K., tj. občan vietnamské státní příslušnosti, kterého tento oslovoval „M.“, neboť zde v ČR potřeboval získat pobytové oprávnění pro svoji ženu, též občanku vietnamské státní příslušnosti. První a rovněž poslední setkání účastnice řízení s panem K. se uskutečnilo na příslušném úřadě, kde byli tito oddáni, tj. dne 13.10.2004 (tj. den uzavření manželství), kam pana K. odvezl zprostředkovatel sňatku, pan „M.“. Jako manželé spolu nikdy nekomunikovali a pan K. neznal a ani dosud nezná osobní informace týkající účastnice řízení. Dále bylo správní orgánem zjištěno, že pan K. v době uzavření manželství s účastnicí řízení byl v partnerském vztahu s jinou ženou, se kterou je dosud (tj. 19 let). Tato panu K. dosud vyčítá, že s ní sňatek neuzařel. Dále se správní orgán pokusil provést výslech účastnice řízení, za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nicméně tato odmítla vypovídat z důvodu, aby nezpůsobila sobě nebo osobě blízké nebezpečí trestního stíhání nebo stíhání za správní delikt. Protože účastnice řízení odmítla vypovídat z výše uvedeného důvodu, vycházel správní orgán zejména z protokolu o svědecké výpovědi bývalého manžela účastnice řízení a z rozsudku sp. zn. 7 C 155/2009-12. Správní orgán má za dostatečně spisovým materiálem prokázané, že uzavřené manželství bylo pouze právním úkonem, který byl sice formálně dokonalý, nicméně manželství jím vzniklé však zůstalo pouze formálním svazkem a vůbec nenaplnilo a zjevně ani naplnit nemělo definiční znaky manželství, tak jak jsou vymezeny kromě norem morálních a mravních i v ust. §1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. č. 94/1963 Sb.), respektive v jeho ust. §18 zák. č. 94/1963 Sb. Dle ust. § 18 zák. č. 94/1963 Sb., muž a žena mají v manželství stejná práva a stejné povinnosti. Jsou povinny žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí. Svazek vzniklý mezi účastnicí řízení a občanem České republiky, panem K. M., nar. X., st. příslušnost: Česká republika, tedy svazek, v němž spolu manželé nikdy osobně nekomunikovali, nežili, nebydleli, společně se nepodíleli na hrazení nájmu a životních potřeb, neměli spolu nikdy pohlavní styk a poprvé a naposledy se viděli pouze při obřadu, tj. při uzavření jejich manželství, lze jen sotva označit ve shodě se slovem zákona za trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem, v němž spolu manželé žijí, jsou si věrni, pomáhají si, společně pečují o děti a vytvářejí zdravé rodinné prostředí. V tomto konkrétním případě účastnice řízení uzavřela zjevně účelově manželství s občanem ČR za účelem obejít zákon a získat tak povolení k trvalému pobytu na území, neboť tato před uzavřením sňatku pobývala v ČR na základě výjezdního příkazu. Zákon o pobytu cizinců nikterak nevymezuje, co je třeba rozumět účelovým manželstvím. Nicméně ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., upravující vstup a pobyt občanů EU a jejich rodinných příslušníků na území České republiky, tedy včetně § 87b, jsou důsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a zrušení směrnic č. 64/221/EHS, 68360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Cílem této směrnice je také usnadnit pohyb rodinných příslušníků občanů EU, právě z důvodu existence úzkých citových a jiných vazeb k občanu EU tak, aby mohlo být plně uplatňováno právo občanů EU na volný pohyb v rámci Unie (čl. 5 preambule

směrnice č. 2004/38/ES). Správní orgán má povinnost při výkladu vnitrostátních právních norem, které byly přijaty za účelem implementace směrnic tyto vnitrostátní normy vykládat v souladu se smyslem a účelem unijní úpravy (tzv. eurokonformní výklad). To platí i v případě, že unijní úpravu vztáhnul na situace, na které nedopadá, a to v rozsahu, ve kterém tuto úpravu na čistě vnitrostátní situace vztáhnul. Uvedené potvrdil Soudní dvůr EU v rozhodnutí ve spojených věcech Dzodzi proti Belgii (č. C-297/88 a C-197/89). Tedy z článku 35 směrnice č. 2004/38/ES vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Jako příklad takového jednání výslovně uvádí účelový sňatek. Směrnice č. 2004/38/ES však definici účelového sňatku neobsahuje. Nicméně v bodě 28 preambule č. 2004/38/ES hovoří o účelovém manželství v souvislosti se vztahy uzavíranými výlučně za účelem získání práva na volný pohyb. Lze tedy dovodit, že účelově uzavřeným manželstvím je v kontextu aplikace směrnice č. 2004/38/ES třeba rozumět manželství, které bylo uzavřeno pouze formálně, aby byly naplněny podmínky pro získání pobytového oprávnění pro jednoho z manželů a nikoliv za účelem vedení skutečného rodinného života. Ačkoliv termín „rodinný život“ je v právu svébytným pojmem, jehož obsah se může v jednotlivých případech lišit, v základu je znakem rodinného života bezesporu existence blízkých osobních vazeb (věc *Paradiso a Campanelli*) spojená s úmyslem žít společně, tedy v přítomnosti druhé osoby (věc *Olsson proti Švédsku*), tak, aby se vztahy mezi těmito osobami mohly rozvíjet normálně (věc *Marckx proti Belgii*). Lze také doplnit, že Komise Evropských společenství (nyní Komise Evropské unie) ve svém sdělení k Evropskému parlamentu ze dne 02.07.2009 č. COM(2009)313, vydaném v souladu s čl. 39 směrnice č. 2004/38/ES účelové sňatky vymezila jako sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pobytu a pohybu podle směrnice, na které by jinak neměla tato osoba nárok. V tomto ohledu evidentně Komise EU čerpala z vymezení účelových sňatků uvedeného v rezoluci Rady ze dne 04.12.1997 č. 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství. Jde - li o samotnou identifikaci účelově uzavřeného sňatku, pak Komise EU ve shora uvedeném sdělení naznačila několik indikativních kritérií, které nasvědčují účelovosti sňatku, a tato jsou:

- 1) pár se před svatbou nikdy nesetkal;
- 2) pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, okolnosti prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají;
- 3) pár nemluví společným jazykem;
- 4) existuje důkaz o peněžní částce či daru, které uzavření sňatku podmiňují;
- 5) v minulosti některého z páru došlo již k účelovému sňatku;
- 6) pár se rozvedl poté, co státní příslušník třetího státu získal oprávnění k pobytu.

Shora uvedená rezoluce Rady ze dne 04.12.1997 vychází, jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak i z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Ve svém článku 1 rezoluce vymezuje „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejití pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ V článku 2 rezoluce se uvádí faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství:

1. není udržováno manželské soužití;
2. chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství;

3. manželé se nikdy před sňatkem neviděli;
4. manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky;
5. manželé nehovoří společným jazykem;
6. sňatku předcházelo předání finanční částky;
7. některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.

Z provedeného dokazování vyplývá, že v případě účastnice řízení je naplněno hned několik shora uvedených faktorů poukazujících na účelovost manželství, a to manželé se nikdy před sňatkem neviděli, nikdy nežili ve společné domácnosti, nevedli společně rodinný život, manželé spolu nikdy nekomunikovali a v době uzavření sňatku byl pan K. ve vztahu s jinou ženou, která mu porodila dvě děti, z nichž druhé se narodilo pár měsíců před uzavřením sňatku s účastnicí řízení. Vzhledem k výše uvedenému nelze než dospět k závěru, že účastnice řízení se dopustila obcházení zák. č. 326/1999 Sb., s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství s občanem ČR. Nad rámec výše uvedeného správní orgán dodává, že si je vědom skutečnosti, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem, jelikož lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku, nicméně v tomto případě bylo shledáno více znaků účelového manželství.“

9. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „V souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu Komise jako odvolací správní orgán přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí Komise přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Komise po vyhodnocení podkladových materiálů a po posouzení námitek uvedených v odvolání dospěla k závěru, že odvolání není důvodné. Komise došla k závěru, že Ministerstvo vnitra postupovalo zcela v souladu s ustanoveními správního řádu, zákonem o pobytu cizinců, judikaturou správních soudů a směrnicí 2004/38/ES. Napadené rozhodnutí plně vyhovuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a je přezkoumatelné. Po posouzení spisového materiálu Komise shledala, že Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když dostatečně zjistilo skutkový stav, pokud jde o účelovost uzavření sňatku odvolatelky s panem M. K. Ze spisového materiálu je zřejmé, že Ministerstvo vnitra dostalo své povinnosti a za účelem zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, provedlo dostatečné dokazování, a to zejména výsledky pana M. K. Komise shledala, že zejména z výsledku svědka, pana M. K. (protokol o výsledku svědka ze dne 29. 1. 2019 je ve spisovém materiálu veden pod č. j. OAM-147939/ZR-2013), je zřejmé, že manželství odvolatelky se svědkem, uzavřené dne 13. 10. 2004, bylo uzavřeno účelově toliko s cílem získat povolení k trvalému pobytu pro odvolatelku. Uzavřením sňatku s občanem České republiky se tak odvolatelce otevřela cesta k další legalizaci pobytu na území. Všechny výše uvedené skutečnosti tedy svědčí o účelovosti uzavřeného manželství. Závěr, ke kterému dospělo Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí, je proto správný. Komise nijak nezpochybňuje skutečnost, že odvolatelkou byl platně uzavřen sňatek s občanem České republiky. Jednalo se však o úkon, který měl sloužit k obejití zákona. Uzavřené manželství zůstalo pouze formální svazkem, resp. svazkem účelovým a vůbec neplnilo a zjevně ani naplnit nemělo definiční znaky manželství. Uzavření manželství pouze za účelem získání povolení k pobytu na území je v rozporu s obecně přijímanými zásadami a pravidly společenského chování a způsobu života na území. Odvolatelka si musela být vědoma toho, že se dopouští obcházení

zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu a za výše uvedené nečestné jednání jí může být získané povolení k trvalému pobytu následně zrušeno. Zmocněný zástupce v podaném odvolání namítá, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by odvolatelka měla uzavřít manželství za úplatu či jinou výhodu, navíc po udělení povolení k pobytu nedošlo k podání žádosti o rozvod jedním z manželů. V této souvislosti odkazuje na nekonkretizovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, příslušné metodiky a směrnici 2004/38/ES. Komise uvádí, že tato námitka je nedůvodná. Otázka, zda došlo k účelovému uzavření manželství (byť bylo uzavřeno v souladu s právními předpisy České republiky), je otázkou skutkovou. Přesné podmínky, za nichž lze závěr o účelově uzavřeném manželství učinit, nejsou právními předpisy závazně definovány. K posouzení účelovosti uzavření manželství s cílem obejít zákon o pobytu cizinců slouží celá řada kritérií, na něž Ministerstvo vnitra přílehuje odkázalo (včetně označení dokumentů, v nichž byla kritéria zakotvena). Komise poukazuje na to, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné, aby rozhodnutí, které vychází ze zjištění, že cizinec uzavřel manželství pouze účelově, bylo v souladu s evropským právem. V daném případě je relevantní zejména čl. 28 směrnice 2004/38/ES, ve kterém je uvedeno, že: „členské státy by měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt“, a čl. 35 směrnice 2004/38/ES, který stanoví, že: „členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odeprání, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31.“ Komise uvádí, že ustanovení § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo do právního řádu České republiky vloženo za účelem aplikace článků 28 a 35 směrnice 2004/38/ES, tedy potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody. Nejvyšší správní soud často odkazuje na Usnesení Rady ze dne 4. 12. 1997, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97/C 382/01), kde je uvedena definice účelového manželství a dále jsou zde uvedeny skutečnosti, které mohou zakládat domněnku, že manželství bylo uzavřeno pouze účelově (shora uvedené). Komise je s ohledem na argumenty uvedené výše toho názoru, že napadené rozhodnutí je v souladu s požadavky evropského práva, neboť manželství odvolatelky vykazuje některé ze shora uvedených znaků, které indikují účelovost jeho uzavření (manželé se před sňatkem nikdy neviděli, nebylo udržováno manželské soužití atd.) Komise uvádí, že je sice pravdou, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by manželství bylo uzavřeno za poskytnutí finanční částky panu M. K., navíc k pravomocnému rozvodu manželství odvolatelky a pana M. K. došlo až dne 5. 1. 2010, nicméně Komise je toho názoru, že jednotlivé zjištěné okolnosti daného případu vytvářejí ucelený skutkový obraz o účelovosti jednání odvolatelky. Výše uvedené skutečnosti zapadají do mozaiky dalších informací zjištěných v průběhu řízení, jeví se proto jako logické. Komise podotýká, že v předmětném řízení se posuzovala zejména motivace odvolatelky vedoucí k uzavření manželství, tj. získání pobytového oprávnění, nikoliv motivace pana M. K. K námitce zmocněného zástupce, že pan M. K. situaci kolem společného soužití subjektivně vnímal určitým způsobem, což neznamená, že stejným způsobem situaci vnímala a posuzovala i odvolatelka, Komise uvádí, že tato je nedůvodná. Za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se Ministerstvo vnitra pokusilo provést výslech odvolatelky, nicméně tato odmítla vypovídat z důvodu, aby nezpůsobila sobě nebo osobě blízké nebezpečí trestního stíhání nebo stíhání za správní delikt. Odvolatelce tak byla dána možnost předejít a vylicít vlastní skutkovou verzi reality, avšak této možnosti nevyužila. Ministerstvo vnitra tak postupovalo správně, když vycházelo zejména z protokolu o svědecké výpovědi pana M. K., rozsudku o rozvodu manželství, sp. zn. 7 C 155/20009-12, a z informací z Centrálního registru obyvatel.

Komise závěrem uvádí, že v případě, že by i přes prokázání účelového jednání bylo povolení k trvalému pobytu odvolatelce ponecháno, došlo by k porušení právní zásady, že nikdo nemůže těžit ze svého nečestného jednání, která byla v římském právu vyjádřena zásadou „ex iniuria ius non oritur“ a v současném právním řádu České republiky je obsažena v ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Odnětí povolení k trvalému pobytu je v takové situaci zcela legitimním cílem, neboť budou odvolatelce odeprény pouze ty výhody, které získala svým jednáním, jímž klamala české úřady a obcházela ustanovení zákona o pobytu cizinců. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že jednání odvolatelky lze s ohledem na prokázanou účelovost podřadit pod důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.“

10. Soud se se závěry správních orgánů zcela ztotožňuje.
11. Dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže se cizinec dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
12. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41, uvedl: „*Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl vést společný manželský život. Při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince. Všechny skutečnosti týkající se sporného vztahu musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, jež svědčí ve prospěch cizince, účelovost uzavření manželství je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu.*“
13. Co se týká společného rodinného života, z provedeného výsledku bývalého manžela žalobkyně vyplývá, že manželé spolu nikdy nežili ve společné domácnosti, neznají navzájem své rodinné poměry, nevedli spolu pohlavní život, nemají společné děti, setkali se spolu pouze v den svatby a k jediné další komunikaci mezi nimi došlo pouze při rozvodu manželství.
14. Soud proto uzavírá, že správní orgány ve správním řízení shromáždily dostatečné důkazy pro závěr, že manželství bylo v předmětném případě uzavřeno účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Pro tento závěr byly podstatné skutečnosti zjištěné ze svědecké výpovědi manžela a z rozsudku sp. zn. 7 C 155/2009-12, a to i vzhledem ke skutečnosti, že ačkoliv se správní orgán pokusil provést výslech žalobkyně, za účelem zjištění skutečného stavu věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, tato odmítla vypovídat z důvodu, aby nezpůsobila sobě nebo osobě blízké nebezpečí trestního stíhání nebo stíhání za správní delikt.
15. Správní orgány zjistily skutkový stav zcela dostatečně, a proto bylo na žalobkyni, chtěla-li správnost skutkových závěrů správních orgánů zvrátit, aby v průběhu správního řízení tvrdila a prokázala, resp. alespoň označila důkazy, ze kterých by vyplývalo, že manželství neuzavřela za účelem legalizace pobytu na území České republiky. To však žalobkyně neučinila.
16. K argumentaci žalobkyně směřující k subjektivnímu vnímání společného soužití manželů a

údajnému reálnému fungování manželství, soud opakovaně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 214/2019-41, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil k pojetí manželství. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, že nemusí nutně existovat jeden *společensky akceptovaný model manželství*, avšak toto nelze vztáhnout na případ žalobkyně, kdy tato nenaplnila ani jeden z účelů manželství stanovených § 655 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podstatou manželství v českém právu je vytvoření pevného svazku mezi mužem a ženou pro založení rodiny a řádnou východu dětí. Důvodem existence manželství může být i vzájemná sociální podpora či naplnění ekonomických zájmů. Soud má za to, že správní orgány dostatečně prokázali, že žalobkyně a její manžel nenaplnili svým chováním předpoklady stanovené tímto zákonem.

17. K argumentaci žalobkyně o skutečnosti, že „*sama neiniciovala uzavření sňatku, neposkytla ani neslíbila panu K. žádnou – finanční nebo jinou – výhodu*“, soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaná odkazuje na rezoluci Rady ze dne 04. 12. 1997 č. 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že ačkoliv manželství žalobkyně s panem K. nebylo uzavřeno za poskytnutí finanční částky, o účelovosti sňatku žalobkyně svědčí další kritéria, popsaná v rezoluci, především pak: 1. není udržováno manželské soužití, 2. chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, 3. manželé se nikdy před sňatkem neviděli, 4. manželé se neshodnou při uvádění osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky.

B.

18. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně zrušením jejího povolení k trvalému pobytu uvedl prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí následující: „*Správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu na území podle ust. § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana ČR. Správní orgán se zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Účastnice řízení je povinna v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. V první řadě je třeba uvést, že důsledkem tohoto rozhodnutí je zrušení trvalého pobytu účastnice řízení na území vedoucí k její povinnosti vycestovat z území ČR. Otázkou tedy je, zda tento důsledek, bude přiměřený důvodu, pro který je toto rozhodnutí vydáváno. Přiměřenost se posuzuje z hlediska rodinného a soukromého života cizince, a to jakým způsobem bude narušen, tedy zda jde o „narušení“ adekvátního jednání účastnice řízení či jiným skutečností, které jsou důvodem tohoto rozhodnutí. Během řízení bylo správním orgánem zjištěno, že účastnice řízení je rozvedená a má dvě již dospělé (plnoleté) děti, z nichž pouze jedno pobývá na území ČR. Nahlédnutím do Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že v rodinných vazbách účastnice řízení je uveden její bývalý manžel, pan K. M., nar. X., st. příslušnost: Česká republika, nicméně, jak bylo prokázáno, jedná se o manželství účelově uzavřené, v němž rodinné soužití ve skutečnosti absentovalo a dále syn účastnice řízení, pan P. T. L., nar. X., st. příslušnost: Vietnamská socialistická republika. Účastnice řízení ke svému synovi uvedla, že tento má na území ČR povolený trvalý pobyt a plynně hovoří českým jazykem. K tomuto správní orgán uvádí, že nahlédnutím do Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že tento rozhodně nedisponuje oprávněním k trvalému pobytu na území ČR a v současné době ani nemá žádným zákonným způsobem upravený pobyt na území ČR. S ohledem na věk pana P. T. L., nar. X., st. příslušnost: Vietnamská socialistická republika lze předpokládat, že tento není na*

účastníci řízení nikterak závislý, o čemž svědčí i skutečnost, že cizinec od roku 2017 pobývá na jiné adrese než jeho matka. Z Cizineckého informačního systému je také zřejmé, že syn účastnice řízení má již svůj okruh společně s ním posuzovaných osob a navíc v současné době nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území ČR. Správnímu orgánu nejsou známy žádné další rodinné vazby účastnice řízení na území České republiky. Správní orgán dále konstatuje, že účastnice řízení během řízení neuvedla žádné vazební osoby, na které by mělo zrušení trvalého pobytu výše jmenované cizinky negativní dopad. K tomuto správní orgán uvádí, že zrušení trvalého pobytu je určitým zásahem do soukromého či rodinného života účastnice řízení, avšak není zásahem nepřiměřeným. Účastnice řízení na území ČR pobývá od roku 2002 a je zřejmé, že si za tu dobu mohla vytvořit jisté vazby na území České republiky, nicméně nelze říci, že by se jednalo o tak silné soukromé vazby, že by zrušení trvalého pobytu účastnice řízení bylo nepřiměřené. Účastnice řízení sama měla za povinnost území ČR opustit již dříve a této povinnosti se snažila vyhnout obcházením zákona, což samo osobě je jednání zavrženímhodné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.11.2009, č.j. 2 As 40/2009-63, dokonce takové jednání subsumoval pod pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“, když uvedl: „Na základě provedené rešerše, ačkoli ji zcela jistě nelze považovat za vyčerpávající, lze dojít k závěru, jaké jednání žadatelů lze mimo jiné podřadit pod pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ pro účely řízení o udělení zvláštního pobytového povolení, resp. řízení o povolení k trvalému pobytu. Takovýmto jednáním je především vědomé nezákonné překročení státní hranice ČR, vědomý neoprávněný pobyt na území ČR, nerespektování uloženého správního vyhoštění, účelové uznání otcovství či účelové uzavření manželství. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že za narušení veřejného pořádku závažným způsobem je třeba považovat i vědomé uvádění nesprávné totožnosti, neboť toto jednání nabourává důvěru mezi přijímacím státem a cizincem, bez které systém vstupu a pobytu cizinců na území ČR nemůže fungovat. Uvádění pravdivých a úplných údajů o totožnosti je navíc výslovně uvedenou právní povinností (negativně vymezenou v hlavě XIV. zákona o pobytu cizinců) cizince.“ Účastnice řízení během řízení doložila tyto doklady, tj. výpis z rejstříku trestů, kopii technického průkazu od motorového vozidla a výpis ze živnostenského rejstříku, kterými prokazuje své rodinné a materiální zázemí na území ČR. K výše uvedenému sděluje správní orgán následující. Nahlédnutím do veřejné části Živnostenského rejstříku bylo správním orgánem zjištěno, že účastníci řízení bylo s platností od 09.04.2010 na dobu neurčitou uděleno živnostenské oprávnění, které tato opakovaně přerušila, a to konkrétně od 26.07.2010 do 19.11.2013 a od 09.03.2015 do 09.03.2024. S ohledem na tuto skutečnost lze předpokládat, že účastnice řízení v současné době nevykonává činnost na základě, které jí bylo živnostenské oprávnění vydáno, neboť pokud by tato vykonávala činnost, která je její živností, nejednalo by se o výkon živnosti, ale o neoprávněné podnikání. Dále bylo správním orgánem zjištěno, že účastnice řízení se ani nestala statutárním orgánem obchodní korporace. Účastnice řízení navíc na území nevlastní žádnou nemovitost a prostředky k živobytí si opatřuje způsobem, který není správnímu orgánu znám. Jakým způsobem tedy účastnice řízení získává finanční prostředky pro své živobytí, je samo o sobě otázkou, na kterou správní orgán nedostal uspokojivou odpověď. Nelze ani hovořit o tom, že by vztah účastnice řízení k zemi původu byl definitivně zpřetrhán, neboť je zde důvodný předpoklad, že v zemi původu se nachází druhé dítě účastnice řízení, které nemá žádným zákonným způsobem úpravný pobyt na území ČR. Účastnice řízení sama během správního řízení ač jí byl správním orgánem dán dostatečný prostor, neuvedla žádnou relevantní skutečnost, ve které by mohl být spatřován nepřiměřený dopad tohoto rozhodnutí do jejího soukromého či případně rodinného života. Správní orgán nespatřuje nepřiměřenost vydaného rozhodnutí ani s ohledem na skutečnost, že účastnice řízení je vlastníkem motorového vozidla. Správní orgán má tedy za to, že vydané rozhodnutí nemá nepřiměřený zásah do

soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, a to i z toho důvodu, že účastnice řízení je vlastníkem motorového vozidla. Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ust. § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobývala cizinka s uděleným povolením k trvalému pobytu, který získala nezákonným způsobem. Ponechání trvalého pobytu takto získaného by rovněž v daném případě bylo v rozporu s veřejným pořádkem z toho důvodu, že cizinka tímto svým postupem získala neoprávněnou výhodu oproti všem ostatním cizincům, kteří svá pobytová oprávnění získali řádně a v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého života účastnice řízení shledat jako přiměřený jeho důvodu, kterým je obcházení zákona o pobytu cizinců, tedy jednání značně závažné, i přestože je účastnice řízení bezúhonná a má zde vytvořené sociální a kulturní vazby. Zásahem do soukromého života by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.11.2008, č.j. 5 Azs 46/2008 – 71, uvedl: „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“. Toto ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kdy nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tedy porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, byl dosud shledáván téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců (např. *Jeunesse proti Nizozemí*, č. 12738/10, *Maslov proti Rakousku* č. 1638/03). Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (např. *Boujlifa proti Francii*, č. 25404/94). Stejně tak opakovaně konstatuje, že z této úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere (např. *Jeunesse proti Nizozemí*, č. 12738/10, *Biao proti Dánsku*, č. 38590/10). S ohledem na výše uvedené skutečnosti správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí sice určitým způsobem zasáhne do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, avšak tento zásah v žádném případě nelze považovat za zásah nepřiměřený. Účastnice řízení získala povolení k trvalému pobytu obcházením českých zákonů a tento pobyt je od samého počátku nezákonný, proto nelze považovat rozhodnutí za nepřiměřené svým dopadem z důvodu délky trvajícího pobytu účastnice řízení na území ČR. Nad rámec výše uvedeného správní orgán dále uvádí, že zrušením povolení k trvalému pobytu účastnici řízení nezaniká možnost požádat si o jiný druh pobytu, pokud splní zákonem stanovené podmínky. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že vydané rozhodnutí sice určitým způsobem zasáhne do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, avšak tento zásah v žádném případě nelze považovat za zásah nepřiměřený. Při posuzování přiměřenosti vydaného rozhodnutí správní orgán vycházel i z rozsudku NSS Brno č.j.: 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. V případě tohoto řízení bylo pouze rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Rozhodnutí je rovněž v souladu s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Správnímu orgánu nejsou známy žádné jiné rodinné vazby na území, ani majetkové vazby účastnice řízení, ze kterých by správní orgán mohl dovodit nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení. Správní orgán dále doplňuje, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizinky nebyla shledána ani s ohledem

na judikaturu českých soudů.“

19. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Komise konstatuje, že Ministerstvo vnitra řádně posoudilo zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatelky. Komise se s názorem Ministerstva vnitra zcela ztotožňuje. Ministerstvo vnitra postupovalo zcela v souladu s ustanoveními správního řádu a zákonem o pobytu cizinců. Komise má za to, že při posuzování otázky přiměřenosti zrušení povolení odvolatelky k trvalému pobytu na území byla vzata v úvahu všechna relevantní kritéria ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Komise upozorňuje na to, že dle dosavadní judikatury není nutné se obsáhle zabývat všemi zde vyjmenovanými kritérii, ale z logiky věci jen těmi, která jsou pro posouzení řešeného případu podstatná a významná. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Ministerstvo vnitra si za účelem posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do rodinného a soukromého života odvolatelky obstaralo dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména výslech pana M. K. a údaje z Cizineckého informačního systému. Ministerstvo vnitra taktéž odvolatelku vyzvalo k poskytnutí součinnosti ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 věta druhá a § 52 správního řádu k předložení důkazů či označení skutečností, pro které by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu znamenalo zásah do jejího soukromého či rodinného života. Komise uvádí, že neshledala, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatelky. Z Cizineckého informačního systému bylo Komisí zjištěno, že odvolatelka má jednoho zletilého syna, pana P. T. L., nar. X., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, který nemá žádným zákonným způsobem upravený pobyt na území. Dále bylo zjištěno, že na území pobývající tři nezletilá vnoučata odvolatelky, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že odvolatelka tyto vazby (vnoučata) v průběhu řízení netvrdila, lze předpokládat, že nepřiměřený zásah do těchto vazeb nepocituje. Pokud jde o manželství mezi odvolatelkou a panem M. K. má Komise za prokázané, že toto bylo uzavřeno účelově s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Toto manželství pak bylo pravomocně rozvedeno dne 5. 1. 2010. Odvolatelka je v současnosti dle Cizineckého informačního systému rozvedená. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se na území nenacházejí žádní rodinní příslušníci odvolatelky, kteří by na ní byli pobytově závislí. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí uvedlo, že odvolatelka má ještě další dospělé dítě, které se pravděpodobně nachází v zemi původu a na území nemá žádným způsobem upravený pobyt. Komisi není zřejmé, na základě jakých poznatků dospělo Ministerstvo vnitra k tomuto zjištění, neboť ze spisového materiálu tato skutečnost nevyplývá. Odvolatelka v průběhu řízení, ani v podaném odvolání žádné další rodinné vazby, kromě svého zletilého syna, netvrdila a ani nedoložila. V této souvislosti poukazuje Komise taktéž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, dle něhož bylo na samotné odvolatelce, aby uvedla tvrzení ve věci jejího rodinného a soukromého života a případně uvedla návrhy na provedení důkazů: „Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že stěžovatelce bylo umožněno, aby uplatnila svá tvrzení, důkazní návrhy tak, aby věrohodně prokázala, že rozhodnutí o zrušení platnosti jejího povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka byla zejména v oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení, které jí bylo doručeno dne 19. 11. 2013, poučena o možnosti uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. Stěžovatelka dále ve správním řízení ani netvrdila případné další konkrétní osobní vazby na území České republiky a správní orgány tak mohly hodnotit postavení stěžovatelky toliko v mezích údajů, které jim ona sama předestřela. Bylo přitom primárně věcí stěžovatelky, aby již ve správním řízení řádně uplatnila všechny argumenty, které mohly mít na její postavení vliv. Z povahy věci je přitom iluzorní představa stěžovatelky, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez

součinnosti s ní zjistit veškeré skutečnosti týkající se jejího soukromého a osobního života (např. okruh jejích přátel, zájmy, společenskou činnost atd.).“ Turzení odvolatelky, že je na území zcela integrována a podniká, v odvolání taktéž nijak blíže nespecifikovala a ani nedoložila. Dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pobočka v Pardubicích č. j. 52A 54/2015-45 ze dne 22. 6. 2015 dostupného na www.nssoud.cz: „Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti turzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. – mutatis mutandis – odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012–21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).“ Výše uvedený rozsudek soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 143/2015–37 ze dne 6. 4. 2016 dostupným na www.nssoud.cz. Odvolatelka je sice držitelkou živnostenského oprávnění s platností od 9. 4. 2010 na dobu neurčitou, nicméně toto bylo opakovaně přerušeno, a to od 26. 7. 2010 do 19. 11. 2013 a od 9. 3. 2015 do 9. 3. 2024. Odvolatelka tak v současné době nevykonává činnost, na základě které jí bylo živnostenské oprávnění vydáno. Odvolatelka není zapsána v žádné právnické osobě, není vlastníkem nemovitosti na území. Ani z ekonomického hlediska není zrušení pobytu odvolatelce nepřiměřené. Komise nespatřuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani s ohledem na skutečnost, že odvolatelka je vlastníkem motorového vozidla. K délce pobytu odvolatelky na území (od roku 2002) Komise uvádí, že vzhledem k věku a k poměru let, které strávila ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území, si odvolatelka nevytvořila takové společenské a kulturní návyky, které by jí bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu. Skutečnost, že se odvolatelka nachází v příznivém věku, je faktorem zvyšujícím její možnost na úspěšnou adaptaci do společnosti země původu. V případě návratu do domovské země by se proto ocitla v prostředí důvěrně známém, v němž žila 46 let věku, zná tudíž tamní jazyk i realie. Délku pobytu odvolatelky na území nelze považovat za dostatečný důvod pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jeho základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatelky, neboť odnětí povolení k trvalému pobytu z důvodu účelového obcházení zákona o pobytu cizinců, je zcela legitimním cílem, neboť budou odvolatelce odeprény pouze ty výhody, které získala svým jednáním, jímž klamala české úřady a obcházela ustanovení zákona o pobytu cizinců. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak lze konstatovat, že zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je silnější než zájem odvolatelky na ponechání povolení k trvalému pobytu. Komise doplňuje, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu odvolatelce neznamená zákaz jejího pobytu na území, pouze je jí odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu. Odvolatelka při splnění všech zákonných podmínek si může požádat o udělení nižšího pobytového oprávnění. V souvislosti s výše uvedeným poukazuje Komise na rozsudek Ústavního soudu České republiky ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, dle jehož obsahu je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky. Tento názor potvrdil Ústavní soud České republiky i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. II ÚS 59/06.“

20. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

21. Soud předesílá, že důvody, proč v případě žalobkyně nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života v důsledku zrušení jejího povolení k trvalému pobytu na území České republiky, pečlivě a podrobně popsaly správní orgány v napadeném, resp. prvoinstančním, rozhodnutí. V tomto směru nebylo třeba žalované cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. prvoinstančního rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, čj. 2 As 40/2009-63).
22. Jestliže žalobkyně uvádí, že prvoinstanční správní orgán neprovedl potřebné dokazování ve věci, pak dané tvrzení není pravdivé, neboť jak prvoinstanční orgán, tak i žalovaná se danou otázkou dostatečně zabývali a zcela správně dovodili, že ačkoliv rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně zasáhne, nejedná se o zásah nepřiměřený. K tomuto soud uvádí, že je na žalobkyni, aby v průběhu správního řízení tvrdila a prokázala, resp. alespoň označila důkazy, ze kterých by vyplývalo, že „*je v České republice plně integrována, má na území syna, podniká, plynně hovoří českým jazykem, má na území 3 nezletilá vnoučata*“. Důkazy na podporu svých tvrzení nijak blíže nespecifikovala ani nedoložila. Ve shora uvedené žalobě rovněž důkazy na podporu svých tvrzení neoznačila, pouze odkázala na nekonkretizovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nebyl zde vůbec žádný důvod, aby správní orgány (stejně tak soud) zjišťovaly skutečnosti a k těmto skutečnostem z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobkyně (též srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 – 35).
23. Soud se se závěry, ke kterým dospěla žalovaná, a které jsou zcela dostatečné, ztotožňuje. K námitkám žalobkyně je pak třeba uvést, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství.

V.

Rozhodnutí soudu

24. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

25. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

26. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl

soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň, 20. červenec 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu